

ma siina soitsin, ka kibbard, ja siin on veel
rahha pealegi. Sedda keik on meie aus
meel meile kasuks saanud. Küt se on
tõsi, ramato sees olli palju ennam, kui min-
na ollen sanud, ogga nende wie rubla pär-
ras, mis mulle nüüd õigussega on, ma rõ-
mustan ennast süddamest, ning Zummal
watab armolikkult, minno peäle, ja lasseb
mulle sedda jiggida, ja miina ellan ning
surren seäl jures rahhoga ja rõõmsaste, ja
se on ennam, kui kolm sadda rubla, mis
ma kui warras peaksin wariule hoidma, ja
mis Zummala armo ja teina õnnis ta mist
minnast ärawottaksid, ja veel surma sun-
gi peäle mind selle oige kohto mõistia eest
teeksid kartina ja werisema.

Armas taat! ütles piisoke Lorets, nüüd
ma tahhan keik, mis ma ial leian, nonda
jälle selle kätte jata, kelle omma se on, kui
ma; ka mitte kibbard se eest ei saaks, muido

ei wottaks Zummal mitte armolinne minno
wasto olla, ja mulle es olleks mute rahho
süddames.

Te sedda mo piisoke! ütles isä, seet
piisut õigussega sadab ennam õnnistust
siin, ja seäl ulmas, kui palju ille kohtus-
sega mis meid siin mitte õnsaks ei te, ja
tagawesfes ellus meid hukatab. Poeg
wottis omma mõistlikko ja hea isä opper-
tusse ja maenitsusse järrele tehha, ja sai
rikkaks, ja õnnistud mehhaks, kes julaeste,
ja rõõmsaste omma surma peäle mõttes,
ja ilka rahhul oit.